



# MONITORUL OFICIAL

## AL

## ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 286

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 13 noiembrie 1996

### SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>			
Decizia nr. 63 din 21 mai 1996 .....	1-2	1.125. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Secretariatului General al Guvernului pe anul 1996	7
Decizia nr. 115 din 8 octombrie 1996 .....	3-4	1.126. — Hotărâre pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 864/1995 privind instituirea controlului obligatoriu al valorii în vamă pentru unele produse provenite din import, cu modificările ulterioare.....	8
<b>HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI</b>			
960. — Hotărâre privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/1996.....	5-7		

## DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 63\*) din 21 mai 1996

Antonie Iorgovan — președinte  
Costică Bulai — judecător  
Victor Dan Zlătescu — judecător  
Raul Petrescu — procuror  
Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii, invocată de Gerő Zsigmond, apelant în Dosarul nr. 1.914/1995 al Tribunalului Satu Mare.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 15 mai 1996, în prezența autorului excepției, Gerő Zsigmond, în lipsa întimatei Regionale C.F.R. Cluj, legal citată, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 21 mai 1996.

#### CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 decembrie 1995, Tribunalul Satu Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii, invocată de Gerő Zsigmond în Dosarul nr. 1.914/1995 al acestei instanțe.

În motivarea excepției se susține că art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii a fost abrogat în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție, deoarece contravine prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (8) care stabilesc că, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, persoana este considerată nevinovată, ale art. 16 alin. (1) privitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, precum și ale art. 38 alin. (1) care arată că dreptul la muncă al cetățenilor nu poate fi îngădit. De asemenea, se afirmă că menționatele dispoziții din Codul muncii sunt contrare și normelor din convențiile internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte și care, în temeiul art. 20 alin. (2) din Constituție, au prioritate în caz de neconcordanță cu reglementările din dreptul intern.

Cu privire la excepția invocată, intimata Regionala C.F.R. Cluj consideră că textul atacat este constituțional.

Exprimându-și opinia în conformitate cu dispozițiile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța de judecată, deși apreciază că excepția invocată este întemeiată, deoarece art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii este abrogat în baza art. 150 alin. (1) din Constituție, fiind contrar prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 23 alin. (8) și ale art. 38 alin. (1) teza I, sesizează totuși Curtea Constituțională cu soluționarea excepției.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că nu se poate reține neconstituționalitatea art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii, deoarece nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, întâmpinarea intimă, concluziile contestatorului și ale procurorului, precum și dispozițiile art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 și 3 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este legal investită și competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Dispoziția legală în discuție reglementează unul dintre cazurile limitativ enumerate în Codul muncii [art. 130 alin. (1) lit. a) — l)], în care contractul de muncă poate fi desfășurat din inițiativa unității, și anume atunci când angajatul a lipsit de la locul de muncă fiind arestat mai mult de 60 de zile. Prin această dispoziție s-a urmărit asigurarea unei duble garanții: pe de o parte, a angajatului, al cărui contract de muncă nu poate fi desfășurat, prin voința angajatorului, decât dacă a lipsit de la muncă fiind arestat mai mult de 60 de zile, iar pe de altă parte, a angajatorului, care nu este obligat să țină un loc de muncă neocupat și deci să se lipsească de munca angajatului său o perioadă nedeterminată, cu prejudicii serioase pentru activitatea sa.

Față de această rațiune a dispoziției din art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii este greu de admis că ea ar constitui o îngrădire a dreptului constituțional la muncă al angajatului, prevăzut în art. 38 alin. (1) din Constituție. Pe de o parte, încetarea contractului de muncă cu angajatorul nu împiedică pe angajat să încheie un alt contract de muncă, iar pe de altă parte, chiar dacă desfacerea contractului de muncă ar fi considerată o restrângere a exercițiului dreptului la muncă, în sensul art. 49 din Constituție, aceasta ar fi justificată, în temeiul aceluiași text constituțional, de necesitatea apărării dreptului angajatorului de a-și asigura desfășurarea normală a activității pe baza contractului de muncă pe care îl încheie cu angajații. Exercițarea dreptului la muncă nu poate îngrădi dreptul la activitate al celui care angajează.

Temeiul desfacerii contractului de muncă în condițiile art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii îl constituie absența îndelungată a persoanei încadrate în muncă, absență care a fost de natură să împiedice desfășurarea normală a serviciului. Această situație determină încetarea contractului de muncă și nu aprecierea conduitei angajatului, care i-a atras

arestarea. De aceea, dacă durata arestării a depășit 60 de zile și s-a desfășurat contractul de muncă, faptul că în urma cercetării sau a judecării s-a stabilit netemeinicia arestării nu conduce la anularea desfacerii contractului de muncă și la obligația reînțelegrării. Tot din această cauză, așa cum s-a subliniat în literatura de specialitate, nu interesează nici natura arestării, dacă este vorba de o deținere preventivă sau în executarea unei pedepse, ori a închisorii contravenționale. Desigur, incidența art. 130 alin. (1) lit. j) presupune arestarea pentru o faptă ilicită care nu are legătură cu munca făptuitorului angajat sau care nu creează incompatibilitatea cu deținerea în continuare a funcției, deoarece, în astfel de cazuri, desfacerea contractului de muncă are loc pe alte temeiuri. Dar atunci când fapta ilicită care a atras arestarea nu este de această natură, aprecierea conduitei angajatului nu interesează în momentul desfacerii contractului de muncă. Vinovăția sau nevinovăția angajatului este o problemă a cărei soluționare intră în sarcina organelor justiției. Pentru cel care angajează însă, absența îndelungată a angajatului de la muncă, cu efectele negative pe care le produce asupra desfășurării normale a serviciului, reprezintă motivul legitim și, totodată, suficient pentru desfacerea contractului de muncă.

Întrucât desfacerea contractului de muncă în baza art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii nu are legătură cu vinovăția sau nevinovăția angajatului, în săvârșirea faptei pentru care este arestat, apare ca lipsită de suport afirmația făcută atât de contestator, cât și de instanță, în sensul că acest text contravine dispoziției din art. 23 alin. (8) din Constituție, privitoare la prezumția de nevinovăție. Așa cum s-a arătat, desfacerea contractului de muncă, pentru arestarea, pe o durată mai mare de 60 de zile, a angajatului, nu se întemeiază pe o prezumție de vinovăție a acestuia, ci pe simplul fapt al neîndeplinirii de către angajat, pe o perioadă de timp atât de mare, a obligației sale de a presta munca la care s-a angajat. Și tocmai prin aceasta se explică de ce măsura desfacerii contractului de muncă, o dată luată pe acest temei, nu poate fi înlăturată chiar dacă s-ar constata nevinovăția angajatului.

Există situații în care, ca urmare a arestării angajatului, se procedează nu la desființarea, ci la suspendarea contractului de muncă. Așa se petrec lucrurile atunci când însuși angajatorul formulează plângerea penală împotriva angajatului sau când acesta a fost trimis în judecată pentru fapte incompatibile cu funcția deținută și a intervenit arestarea. În aceste cazuri, măsura ce se impune este suspendarea din funcție și deci și suspendarea contractului de muncă.

Nu este cazul avut în vedere de legiuitor prin dispoziția din art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii, care se referă la fapte ce nu au legătură cu munca. De aceea, a pretinde și în acest caz o suspendare a contractului de muncă înseamnă a adăuga la lege și a aduce atingere dreptului angajatorului de a desfășura o activitate normală în interesul său și al societății.

Față de considerentele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992,

#### CURTEA

În numele legii

#### DECIDE:

Respunde excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii, invocată de Gerő Zsigmond în Dosarul nr. 1.914/1995 al Tribunalului Satu Mare.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 21 mai 1996.

PREȘEDINTE,

**prof. univ. dr. Antonie Iorgovan**

Maqistrat-asistent,

**V. E. V. V. V. V. B. C. E.**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 115

din 8 octombrie 1996

Ioan Muraru — președinte  
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător  
 Ioan Deleanu — judecător  
 Florin Bucur Vasilescu — judecător  
 Lucian Stângu — judecător  
 Raul Petrescu — procuror  
 Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de Gerő Zsigmond împotriva Deciziei nr. 63 din 21 mai 1996, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 1 octombrie 1996, în prezența recurentului și a reprezentantului Ministerului Public, în absența intimății, Regionala C.F.R. Cluj, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 8 octombrie 1996.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 63/1996 Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii.

Pentru a pronunța această soluție, după ce a explicat logica articolului considerat ca neconstituțional, Curtea a reținut, în esență, că textul atacat nu contravine prevederilor art. 23 alin. (8) din Constituție, care consacră prezumția de nevinovăție, deoarece desfacerea contractului de muncă în temeiul textului atacat nu are legătură cu vinovăția sau nevinovăția angajatului în săvârșirea faptei pentru care a fost arestat.

Împotriva deciziei s-a înregistrat la Curte, în data de 18 iulie 1996, recursul depus de Gerő Zsigmond, recurs declarat chiar înainte de comunicarea deciziei, care s-a făcut la data de 25 iulie 1996.

Prin recurs se invocă lipsa obiectului controlului exercitat de către Curtea Constituțională, deoarece Tribunalul Satu Mare și-a exprimat punctul de vedere în sensul că art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii este abrogat în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție. Așa fiind, se apreciază că numai instanța judecătorească superioară ar putea controla soluția Tribunalului Satu Mare prin căile de atac reglementate de Codul de procedură civilă.

Pentru ipoteza în care Curtea se consideră legal investită se formulează și alte motive de recurs împotriva deciziei, care au în vedere, în esență, următoarele aspecte:

a) textul atacat contravine prevederilor art. 23 alin. (8) din Constituție care consacră prezumția de nevinovăție, deoarece Codul muncii nu sancționează cu desfacerea contractului de muncă alte absențe, chiar mai îndelungate, care nu sunt imputabile angajatului, cum ar fi satisfacerea stagiului militar, lăuzie, îngrijirea copilului mic, astfel încât art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii are caracter sancționator, având la bază prezumția de vinovăție, ceea ce este contrar textului constituțional;

b) instituirea, prin art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii, a unui tratament juridic discriminatoriu pentru cei arestați, fie și achitați ulterior, în raport cu ceilalți angajați absentești tot fără vreo culpă, constituie o încălcare flagrantă a art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor;

c) dispoziția atacată constituie o îngrădire a dreptului la muncă prevăzut în art. 38 alin. (1) din Constituție, ceea ce contravine art. 49 din legea fundamentală, deoarece pentru cel în cauză, siglașul în carutul de muncă, nu există,

în condițiile șomajului, perspective reale de a găsi un loc de muncă similar cu cel din care a fost îndepărtat ca vinovat, deși nu are vină. Argumentul care justifică acest text — necesitatea apărării dreptului angajatului de a-și asigura desfășurarea normală a activității sale — își are sorgintea în optica legiuitorului din anul 1972, dar este incompatibil cu supremația drepturilor omului, promovată în statul de drept și consacrată în tratate internaționale la care România a aderat;

d) art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii contravine și principiului constituțional al separării puterilor în stat, deoarece reflectă cultul regimului dictatorial pentru organele de constrângere, pe care le-a plasat deasupra justiției, atribuind caracter ireversibil consecințelor arestării pe planul raporturilor de muncă, independent de hotărârea definitivă ulterioară a instanțelor penale.

## CURTEA,

examinând decizia atacată în raport cu motivele de recurs invocate, cu prevederile Constituției, ale Codului muncii și ale Legii nr. 47/1992 și văzând concluziile recurentului și ale reprezentantului Ministerului Public, reține următoarele:

Motivul privind necompetența Curții Constituționale de a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate, întrucât Tribunalul Satu Mare a apreciat că art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii ar fi abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, este neîntemeiat. Tribunalul și-a exprimat punctul de vedere în considerentele încheierii și nu prin dispozitivul acesteia, în care s-a reținut doar sesizarea Curții Constituționale în vederea soluționării excepției. Jurisprudența Curții Constituționale este constantă, în sensul că, în asemenea cazuri, competența îi revine. Cum și investirea ei s-a făcut potrivit dispozițiilor legale, Curtea urmează să se pronunțe asupra celorlalte motive de recurs.

Suținerea în sensul că art. 130 alin. (1) lit. j) ar contraveni art. 23 alin. (8) din Constituție, încălcând prezumția de nevinovăție, nu poate fi primită. Codul muncii stabilește cazurile și condițiile în care se poate desface contractul de muncă, fie din inițiativa angajatorului, fie din inițiativa angajatului. De asemenea, raportul de muncă poate înceta și prin acordul părților. Aceste dispoziții se aplică și în prezent, chiar și în cazul contractelor de muncă încheiate cu angajatorii persoane juridice private sau cu persoane fizice.

Între cazurile de desfacere a contractului de muncă, din inițiativa angajatorului, figurează la art. 130 alin. (1) lit. j) cel în care angajatul este „arestat mai mult de 60 de zile”. Doctrina de dreptul muncii și jurisprudența sunt de acord că rațiunea desfacerii contractului de muncă constă în necesitatea de a preveni efectele prejudiciabile pe care le poate avea pentru angajator absența prelungită a angajatului, prin posibilitatea de a angaja o altă persoană. După cum s-a subliniat și în practica judiciară, dreptul angajatorului de a desface contractul de muncă se întemeiază în acest caz exclusiv pe faptul deținerii — condiție necesară și suficientă — și este independent de vinovăția sau nevinovăția angajatului, pe care unitatea nu are calitatea de a le stabili. Tocmai de aceea, dacă sunt îndeplinite condițiile art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii, adică arestarea a depășit 60 de zile, faptul că în urma arestării sau a judecării s-a stabilit netemeinicia arestării nu conduce la anularea desfacerii contractului de muncă și la obligația reintegrării sau a plății de despăgubiri din partea unității, deoarece unitatea a procedat legal, iar ceea ce a determinat încetarea raportului de muncă a fost o situație obiectivă și nu aprecierea, în raport cu elementul de vinovăție, a oportunității angajării. S-a decis chiar că pratererea pedespeii

nu afectează validitatea desfacerii contractului de muncă conform art. 130 alin. (1) lit. j), dispusă anterior grațierii, măsura fiind legitimată de faptul că persoana în cauză a fost arestată mai mult de 60 de zile.

Așa fiind, este evident că nu prezumția de vinovăție stă la baza acestui motiv de desfacere a contractului de muncă și nu se poate susține că s-ar încălca dispozițiile art. 23 alin. (8) din Constituție. Această concluzie rezultă și din faptul că în art. 130 alin. (1) lit. k) din Codul muncii este consacrat un alt caz de desfacere a contractului de muncă, și anume acela în care angajatul este condamnat definitiv pentru o infracțiune în legătură cu munca sa, dacă condamnarea îl face necorespunzător postului pe care îl deține. În această ipoteză, tocmai pentru a nu se încălca prezumția de nevinovăție, desfacerea contractului de muncă poate interveni numai după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, până la acel moment fiind dispusă suspendarea din funcție (art. 16 din Legea nr. 1/1970). Soluțiile sunt diferite, deoarece chiar fundamentul desfacerii contractului de muncă este diferit.

Nici susținerea potrivit căreia art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii ar contraveni principiului egalității înscris în art. 16 alin. (1) din Constituție nu poate fi primită. În jurisprudența Curții Constituționale, ca și în doctrina și în practica altor jurisdicții constituționale, s-a decis constant că principiul egalității nu înseamnă uniformitate și el nu se opune ca legiuitorul să stabilească reguli diferite în funcție de persoane ce se găsesc în situații deosebite.

Faptul că în Codul muncii nu se prevede desfacerea contractului de muncă și pentru alte cazuri în care se absentează de la locul de muncă, cum ar fi satisfacerea stagiului militar, lăuzia sau îngrijirea copilului, se justifică prin aceea că acele persoane se găsesc în alte situații pentru care legislația muncii prevede alte soluții și deci nu se încălcă prin aceasta egalitatea între cetățeni. De altfel, Constituția înscrie în art. 43 alin. (2) dreptul la concediu de maternitate plătit, în art. 52 obligația de satisfacere a serviciului militar, iar art. 45 conferă un regim special de protecție și de asistență copiilor și tinerilor, astfel încât legislația muncii nu face decât să răspundă unor cerințe constituționale.

În sfârșit, faptul că uneori se dispune suspendarea din funcție până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și nu desfacerea contractului de muncă nu contravine nici el principiului egalității, deoarece, astfel cum s-a reținut deja, fundamentul celor două instituții este diferit și deci angajații nu se află în situații similare.

Art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii nu constituie o îngrijire a dreptului la muncă și deci o încălcare a prevederilor art. 38 alin. (1) din Constituție.

Contractul de muncă presupune drepturi și obligații atât pentru angajat, cât și pentru angajator. Contractul de muncă, în mod firesc, ar putea fi desfăcut îndată ce angajatul nu se prezintă la muncă și deci nu-și îndeplinește principala obligație, aceea de a presta munca pentru care a fost angajat, dacă legiuitorul nu ar fi prevăzut acel termen de 60 de zile. Pe acest interval contractul de muncă nu poate fi desfăcut în temeiul art. 130 alin. (1) lit. j) și

deci textul nu apare nicidecum ca o restrângere a dreptului la muncă, ci ca o garanție pentru angajat. Această perioadă a fost apreciată de legiuitor ca rezonabilă, deoarece angajatorul nu poate fi lăsat în pericolul de a-și vedea tulburată activitatea un timp nelimitat. Altfel spus, textul realizează o conciliere necesară între interesele tuturor părților în cauză. Pe de altă parte, textul, deși nu obligă pe angajator să procedeze la reangajare, nici nu îi interzice acest lucru.

Faptul că în condițiile economice actuale, ale existenței șomajului, este mai greu de găsit un loc de muncă nu semnifică restrângerea dreptului la muncă al persoanei, care are în continuare libertate în alegerea profesiei și a locului de muncă, în funcție, desigur, de oferta care există pe piața muncii. Pe de altă parte, tocmai datorită surmontării unor dificultăți temporare, art. 43 alin. (2) din Constituție stabilește că cetățenii au dreptul, între altele, la ajutor de șomaj și la alte forme de asistență socială prevăzute de lege.

Nefiind vorba de o restrângere a dreptului la muncă, nu au incidență în cauză dispozițiile art. 49 din Constituție.

În sfârșit, urmează a fi respins ca neîntemeiat și motivul de recurs care invocă încălcarea, de către art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii, a principiului separației puterilor în stat. După cum s-a reținut, fundamentul desfacerii contractului de muncă în această ipoteză nu îl constituie vinovăția penală a angajatului, ci lipsa sa prelungită de la locul de muncă, iar desfacerea contractului de muncă o dispune angajatorul. Dacă persoana în cauză apreciază că desfacerea contractului de muncă s-a făcut în mod nelegal, se poate adresa justiției, deci nu se constată nici o imixtiune a organelor puterii executive în activitatea instanțelor judecătorești. Faptul că nici dacă, după desfacerea contractului de muncă, se stabilește nevinovăția celui în cauză, angajatorul nu poate fi obligat la reintegrare și despăgubiri, deoarece măsura a fost legal dispusă, nu poate avea semnificația încălcării acestui principiu. Persoana în cauză va putea însă solicita statului despăgubiri pentru prejudiciile aduse prin arestare, în temeiul art. 48 alin. (3) din Constituție și în conformitate cu dispozițiile art. 504—507 din Codul de procedură penală.

Cu ocazia susținerii recursului declarat în cauză, recurentul a invocat neconstituționalitatea unor dispoziții legale, pe care însă nu le-a indicat, și care ar interzice reangajarea la căile ferate a celor care au fost arestați sau condamnați. Potrivit prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională poate fi investită cu excepția de neconstituționalitate a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță de care depinde judecarea cauzei numai prin încheierea instanței judecătorești, astfel că o atare excepție nu poate fi invocată direct în recurs. Pentru verificarea constituționalității lor, dacă se încadrează în dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea ar trebui sesizată din nou în condițiile stabilite de aceste texte.

Pentru motivele arătate și văzând și dispozițiile art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

#### CURTEA

În numele legii

#### DECIDE:

Respinge recursul declarat de Gerő Zsigmond împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 63 din 21 mai 1996. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 8 octombrie 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Magistrat-asistent,  
**Valer-Vasilie Bică**

**HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI****GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/1996**

În baza art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/1996,

**Guvernul României h o t ă r ă ș t e :**

Articol unic. — Se aprobă Normele metodologice privind acordarea, utilizarea și controlul subvențiilor din bugetul Ministerului Agriculturii și Alimentației pe anul 1997, destinate acoperirii diferențelor de dobândă față de rata oficială a scontului plus marja băncilor comerciale de

5 puncte procentuale, aferente creditelor bancare pentru constituirea stocurilor de produse agroalimentare din producția internă, recolta anului 1996, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/1996, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU  
**NICOLAE VĂCĂROIU**

Contrasemnează:  
Ministrul agriculturii și alimentației,  
**Alexandru Lăpușan**  
p. Ministru de stat,  
ministrul finanțelor,  
**Nicolae Constantinescu**,  
secretar de stat  
p. Guvernatorul  
Băncii Naționale a României,  
**Emil Iota Ghizari**

București, 9 octombrie 1996.  
Nr. 960.

ANEXĂ

**NORME METODOLOGICE**

**privind acordarea, utilizarea și controlul subvențiilor din bugetul Ministerului Agriculturii și Alimentației pe anul 1997, destinate acoperirii diferențelor de dobândă față de rata oficială a scontului plus marja băncilor comerciale de 5 puncte procentuale, aferente creditelor bancare pentru constituirea stocurilor de produse agroalimentare din producția internă, recolta anului 1996, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/1996**

1. Potrivit art. 1–3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/1996 privind asigurarea surselor de finanțare pentru constituirea stocurilor de produse agroalimentare și de semințe din recolta anului 1996, denumită în continuare *ordonanță*, agenții economici specializați în producerea și/sau constituirea stocurilor, precum și societățile comerciale zootehnice și de producere a nutrețurilor combinate beneficiază de credite de la băncile comerciale din liniile de credite puse la dispoziția acestora de către Banca Națională a României pentru produsele nominalizate în anexa la ordonanță.

Nu pot beneficia de astfel de credite agenții economici care desfășoară în exclusivitate activitate de comerț cu amănuntul.

Pentru creditele acordate potrivit art. 1 din ordonanță, rata dobânzii suportată de agenții economici va fi de 15% pe an, din care, la rambursare, băncile comerciale vor reține 5 puncte procentuale. Diferența de dobândă față de rata oficială a scontului plus marja băncilor comerciale de 5 puncte procentuale se va acorda băncilor comerciale din prevederile bugetului Ministerului Agriculturii și Alimentației pe anul 1997.

Creditele acordate anterior, cu alte dobânzi, pentru produsele și semințele prevăzute în anexa la ordonanță, care, la data publicării în Monitorul Oficial al României a ordonanței, au avut corespondent în stocuri constituite din recolta anului 1996, vor fi transferate la creditele cu dobândă de 15%, începând cu data aplicării ordonanței.

2. Beneficiază de dobândă de 15% agenții economici care, în condițiile de creditare ale

a) se încadrează în criteriile de creditare ale băncilor comerciale sau au obținut garanția Ministerului Finanțelor în cazul în care nu îndeplinesc condițiile de creditare solicitate de băncile comerciale;

b) constituie stocurile de produse agroalimentare prevăzute în anexa la ordonanță, în condițiile prevederilor art. 1 al acesteia;

c) nu au conturi de disponibilități deschise la alte bănci, contrar prevederilor hotărârilor Guvernului nr. 270/1994 și nr. 634/1995.

3. Creditele se acordă în condițiile prevăzute de ordonanță, precum și de normele proprii ale băncilor comerciale, iar eşalonarea rambursării acestora și plata dobânzilor către băncile comerciale, precum și ale băncilor comerciale către Banca Națională a României, se vor face pe bază de grafice corelate cu perioadele de valorificare a stocurilor prevăzute în anexa la ordonanță, dar nu mai târziu de 30 septembrie 1997.

Creditele se acordă numai pe măsura efectuării plății prin conturi separate de împrumut, care vor fi codificate de fiecare bancă comercială și evidențiate pe fiecare produs din anexa la ordonanță.

4. Rambursarea creditelor și plata dobânzilor către băncile comerciale, precum și efectuarea acestor operațiuni de către băncile comerciale către Banca Națională a României se fac pe bază de grafice corelate cu perioadele de valorificare a stocurilor, dar nu mai târziu de 30 septembrie 1997.

Pentru produsele prevăzute la lit. B nr. crt. 1 din anexa la ordonanță, rambursarea creditelor și plata dobânzilor se vor face începând cu data de 1 decembrie 1996.

Dobânda aferentă creditelor bancare, datorată băncilor comerciale și Băncii Naționale a României, se înregistrează la veniturii conform termenelor de încasare stabilite pe bază de grafice corelate cu perioadele de valorificare a stocurilor, dar nu mai târziu de 30 septembrie 1997.

Diferența de dobândă, plus marja băncilor comerciale care este acoperită din surse bugetare, se înregistrează la veniturii în momentul încasării.

Agentii economici beneficiarii de credite potrivit ordonanței înregistrează dobânda aferentă creditelor bancare la cheltuieli, la termenele de plată prevăzute în contractele încheiate între părți, dar nu mai târziu de 30 septembrie 1997.

În cazul nerespectării termenelor de rambursare prevăzute în grafice, creditele respective nu vor mai beneficia de bonificarea dobânzii de la data acordării acestora.

5. Agenții economici au obligația să organizeze și să conducă o evidență separată a creditelor bancare cu dobândă bonificată, acordate în baza ordonanței.

6. Pentru creditele aprobate, băncile comerciale vor încheia contracte de credite separate cu beneficiarii, la care se vor anexa graficele de acordare și de rambursare a creditelor, situația privind destinația și termenele de valorificare a produselor agricole aferente, potrivit contractelor.

Pentru stocurile destinate consumului propriu, agenții economici vor prezenta situația utilizării acestora în funcție de destinație (furajare, industrializare, însămânțare etc.).

Pentru produsele agricole destinate livrării la fondul de consum de semințe și furaje, băncile comerciale au obligația de a verifica existența contractelor respective și de a face mențiuni exprese în acest sens în contractul de credit.

Din aceste credite se vor deconta cheltuielile făcute de agenții economici pentru constituirea stocurilor, respectiv prețul produselor plus cheltuielile cu transportul, condiționarea și ambalarea, inclusiv ambalajul.

Pentru produsele și serviciile care includ T.V.A., decontarea din credite a acestora se va face la valoarea integrală a facturii (inclusiv T.V.A.). La încasarea T.V.A. de la bugetul de stat, după achitarea obligațiilor de plată prevăzute în ordonanța Guvernului nr. 15/1996, sumele respective se vor utiliza exclusiv pentru rambursarea creditelor din care s-au decontat.

7. Sucursalele județene ale băncilor comerciale, pe măsura rambursării creditelor și încasării dobânzilor aferente, vor întocmi decontul justificativ cuprins în anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice, pe care îl vor transmite centralelor băncilor comerciale.

Băncile comerciale centrale vor centraliza deconturile prezentate de sucursalele județene și vor prezenta

Ministerului Agriculturii și Alimentației decontul justificativ cuprins în anexa nr. 2 la prezentele norme metodologice.

Ministerul Agriculturii și Alimentației, pe baza deconturilor justificative cuprinse în anexa nr. 2, primește de la băncile comerciale, va solicita Ministerului Finanțelor sumele aferente subvenției de dobândă, potrivit prevederilor ordonanței.

După primirea sumelor de la bugetul de stat, Ministerul Agriculturii și Alimentației va deconta băncilor comerciale subvențiile cuvenite, respectiv diferența dintre 15% și rata oficială a scontului plus 5 puncte procentuale cuvenite băncilor comerciale.

Dobânda încasată de băncile comerciale de la bugetul de stat se va achita Băncii Naționale a României.

Pentru creditele bancare rambursate până la data de 31 decembrie 1996 diferența de dobândă datorată de băncile comerciale Băncii Naționale a României se va achita la primirea acesteia de la bugetul de stat.

8. Băncile comerciale răspund, potrivit legii, de realitatea și legalitatea datelor înscrise în deconturile justificative.

9. Beneficiarii de credite răspund, potrivit legii, de utilizarea creditelor conform destinației stabilite prin contractele de credite, încheiate cu băncile comerciale, și, în cazul în care, la controalele efectuate, se constată abateri, vor suporta consecințele prevăzute de lege, inclusiv diferența de dobândă de la 15% la dobândă penalizatoare pentru creditele overdraft.

Băncile comerciale și Ministerul Agriculturii și Alimentației vor efectua controale la toți beneficiarii de credite asupra modulului de respectare a destinației creditelor și a celorlalte prevederi din ordonanță și din prezentele norme metodologice.

Banca Națională a României va verifica, prin sondaj, la sediul central al băncilor comerciale și la sucursalele acestora, respectarea destinației creditelor acordate.

10. Ministerul Agriculturii și Alimentației, prin organele de control proprii, va verifica modul de stabilire și de acordare a subvențiilor de la bugetul de stat pentru acoperirea diferenței de dobândă calculate la creditele bancare pe termen scurt, precum și modul de organizare și de ținere a evidenței contabile la direcțiile generale pentru agricultură și alimentație județene și a municipiului București, precum și la beneficiarii de credite.

11. Încasarea subvențiilor de la bugetul de stat în mod necuvenit, prin înscrierea sau atestarea, pe documentele de acordare, de date sau de situații nereale, atrage obligația beneficiarului de restituire a creditelor, cu plata dobânzilor aferente nesubvenționate, precum și aplicarea sancțiunilor prevăzute de lege.

ANEXA Nr. 1  
— model —

Banca Comercială .....  
Sucursala județeană .....

Avizat,  
Direcția generală pentru agricultură și alimentație  
Director general,

**DECONT JUSTIFICATIV  
privind bonificarea dobânzilor la creditele acordate în baza  
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/1996 pe luna .....**

— mii lei —

Nr. crt.	Agentul economic	Volumul creditelor rambursate	Dobânda aferentă volumului creditelor rambursate			Volumul dobânzilor bonificate (col. 4 - col. 5)
			la nivelul taxei oficiale a scontului + 5 puncte procentuale			
			- % -	- mii lei -		
0	1	2	3	4	5	6
TOTAL:						

ANEXA Nr. 2  
— model —

Banca Comercială .....

Avizat

Ministerul Agriculturii și Alimentației

Director general,

**DECONT JUSTIFICATIV**  
**privind bonificarea dobânzii la creditele acordate prin Banca Comercială .....,**  
**în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/1996**

— mii lei —

Nr. crt.	Județul	Volumul creditelor rambursate	Dobânda aferentă volumului creditelor rambursate			Volumul dobânzilor bonificate (col. 4 – col. 5)
			la nivelul ratei oficiale a scontului + 5 puncte procentuale		15%	
			– % –	– mii lei –		
0	1	2	3	4	5	6
<b>TOTAL:</b>						

Director,

Președinte,

**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind suplimentarea bugetului Secretariatului General al Guvernului pe anul 1996**

În vederea desfășurării în condiții corespunzătoare a alegerilor generale și prezidențiale, conform prevederilor Legii nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României,

în temeiul art. 20 din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice al art. 38 alin. (1) din Legea nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și al art. 28 alin. (2) din Legea nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României,

**Guvernul României hotărăște :**

Art. 1. — Se suplimentează bugetul Secretariatului General al Guvernului pe anul 1996 cu suma de 3,5 miliarde lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, în vederea acoperirii cheltuielilor pentru organizarea și desfășurarea alegerilor parlamentare și prezidențiale în anul 1996, la capitolul 51.01. „Autorități publice” — „Cheltuieli curente”, în următoarea structură: 3,5 miliarde lei la „Cheltuieli de personal”.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor este autorizat să introducă în structura bugetului de stat pe anul 1996 modificările ce decurg din aplicarea prevederilor art. 1.

Art. 3. — Sumele rămase necheltuite până la data de 25 decembrie 1996 se vor restitui de către Secretariatul General al Guvernului la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului.

PRIM-MINISTRU  
**NICOLAE VĂCĂROIU**Contrasemnează:Ministru de stat,  
ministrul finanțelor,  
**Florin Georgescu**Secretariatul General al Guvernului  
**Mihai Ungurianu**Secretar de stat,  
șeful Departamentului  
pentru Administrație Publică Locală,  
**Octav Cozmâncă**

București, 8 noiembrie 1996.

Nr. 11725.

## GUVERNUL ROMÂNIEI

## HOTĂRÂRE

**pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 864/1995  
privind instituirea controlului obligatoriu al valorii în vamă  
pentru unele produse provenite din import,  
cu modificările ulterioare**

**Guvernul României hotărăște :**

Articol unic. — Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 864/1995 privind instituirea controlului obligatoriu al valorii în vamă pentru unele produse provenite din import, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 7 iunie 1996, se completează conform anexei la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU  
**NICOLAE VĂCĂROIU**

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul finanțelor,  
**Florin Georgescu**  
Ministru comerțului,  
**Ioan Dan Popescu**

București, 8 noiembrie 1996.  
Nr. 1.126.

ANEXĂ

Nr. crt.	Poziția tarifară	Produsul	Valoarea de comparație
0	1	2	3
1.	<b>24.02</b>	<b>Țigări de foi, trabucuri și țigarete, din tutun sau din înlocuitori de tutun</b>	
	2402.20.00	- Țigarete conținând tutun	
	Ex. 2402.20.00	- Țigarete medii marca BT, pachete necartonate	5,0 \$/1.000 buc.
	Ex. 2402.20.00	- Țigarete medii marca BT, pachete cartonate	6,0 \$/1.000 buc.
	Ex. 2402.20.00	- Țigarete medii marca NISE	7,5 \$/1.000 buc.
2.	<b>40.12</b>	<b>Anvelope pneumatice reșapate sau uzate, din cauciuc; bandaje, flapsuri și benzi de rulare de înlocuire, pentru anvelope, din cauciuc</b>	
	4012.10	- Anvelope reșapate:	
		- - Altele:	
	4012.10.30	- - - De tipul celor utilizate pentru autoturisme (inclusiv pentru remorci și autoturisme de curse)	7,0 \$/buc.
	4012.20	- Anvelope uzate:	
	4012.20.90	- - Altele	3,5 \$/buc.

**EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR**

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,  
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,

Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.